

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 889. Num obligatio voti solum voventem astringat & per alium impleri nequeat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

autem illiusque concessionem necessaria non sit voti manifestatio; cum etiam cessante voto peti & concedi poterat hæc licentia. Adde quod, cum incertum sit, num manifestato voto facilius sit obtinenda licentia, vovens ad hanc licentiam procurandam non obligetur. Ita AA. pro hac sententia citati.

2. Atque jam ex his deducitur, qualiter possint, & aliter non possint religiosi vovere eleemosynam ex iis bonis, quorum usum & administrationem habent, nimirum quod id possint, & valeat votum dum à majore superiore non interdicitur, & factum sub ea conditione, si superiori placuerit, ac proinde obligentur licentiam ab eo petere, nisi jam præscripta consuetudine concessa sit. Sanch. *l.c. n. 13*. Suar. *l.c. 13. c. 7. an. 3*. Castrop. *n. 10*. idem dicendum à potiore si voverint Eleemosynam de bonis conventus, quorum administrationem non habent ut Castrop. *l.c.* cum Sanch. Idem est devoto uxoris, filii familias, servi, quod votum dandi Eleemosynam facere possint, & quidem de bonis propriis, ut, etiam contradicente marito, patre, domino, non cesset obligatio. De bonis verò mariti, patris, domini, vel quorum administrationem habent, non valeat seu obliget votum, nisi sub ea conditione factum; si illi permiserint hæc bona alienari. Item de voto Episcopi ingrediendi Religionem, qui cum renunciare nequeat Episcopatu sine consensu pontificis, tale votum emitte non potest, nisi sub conditione licentiæ hujus obtinendæ. Idem de voto peregrinationis illorum ita longæ, ut residentiam, ad quam jure divino tenentur Episcopi, impediatur, quod illud validè hodie dum emitte nequeant, nisi sub conditione obtinendæ à papa licentiæ seu dispensationis super illa residentia; cum hac seclusa sit quid illicitum, tenent Suar. *l.c. l. 3. c. 4. an. 4*. Sanch. *cu. c. 25. n. 39*. Barbosin *c. 11. h. t. n. 3*. tametsi olim, quando omnibus generaliter concedebatur aditus in terram sanctam, licitum erat: prælati emitte votum eundi in subsidium Hierosolymitanum, illudque exequi inconsulto Romano pontifice, ut Barb. *l. c.* citatis pluribus aliis. Verum hodie dum tale votum regulariter esse invalidum, utpote de re impeditiva majoris boni, quale bonum absolutè majus est Episcopum residere in sua Ecclesia ad pascendas suas oves, quàm longis peregrinationibus indulgere, docent Sylv. *v. votum 2. q. 2*. Azor. *l. c. c. 16. q. 2*. Sayr. *in clavo. reg. L. 6 c. 5. n. 24*. & alii citati à Sanch. *n. 38*, quos sequitur Castrop. *l. c. n. 12*. Secus tamen esse de voto peregrinationis, quod exequi possunt tempore, quo abesse possunt à suis Ecclesiis, consentiunt omnes. Similiter Parochi aliiq; habentes beneficium requirens residentiam, votum longinquæ peregrinationis emitte nequeunt, nisi sub conditione obtinendæ ab Episcopo licentiæ, esto minùs strictè obligentur ad residentiam quàm Episcopi, Castrop. *l. c. n. 13. in fine*. Votum verò ingrediendi religionem absolutè emitte possunt non tantum absque subintellecta conditione obtinendæ ad hoc licentiæ ab Episcopo, sed etiam sine conditione eam petendi, cum nullus in jure exstet textus obligans ad eam petendam, quin & clarus in contrarium sit textus. *c. dno 29. q. 2*. ubi liberè & nulla facta mentione licentiæ petendæ, conceditur quibuslibet clericis facultas transeundi ad religionem. ita probabilius docent Sanch. *l. c. n. 48*. Castrop. *l. c.* cum Host. Abb. Carden. & aliis citatis à Sanch. contra Anzor. *l. c. n. 3*. Sayr. *l. c. n. 25*. Grassis. *p. 2. decis. L. 2. c. 11. n. 24*, quatenus volunt votum hoc ab iis e-

mitti non posse nisi sub conditione petendi dictam licentiam.

Quæst. 889. num obligatio voti solum voventem astringat, & per alium impleri nequeat.

1. *R. sp.* Obligatio voti tam realis quam personalis astringere potest solum voventem, Sylv. *v. votum. 2. q. 3*. Sotus *de just. q. 2. a. 1. ad 5*. Suar. *L. 4. de voto c. 9. an. 2*. Sanch. *L. 4. de voto c. 15. n. 14*. Castrop. *tr. 15 d. 1. p. 14. n. 1*. cum communi & certa, ut ait, ex ea ratione, quod nullus præter illum intentionem se obligandi habere possit, nullasque actum alienum utpote suæ voluntati absolutè non subiectum promittere potest. quod quoque procedit in voto reali, ac proinde qui rem aliquam vovit suæ obligationi non satisfacit, dum ad rem à se promissam præstandam inducit alium, nisi ille eam ex bonis propriis voventis, aut ejus nomine, vel animo eum ab obligatione liberandi præstet, & vovens id ratum habeat, rati habitatione retrotracta & mandato æqui parata. Laym. *tr. 4. c. 3. n. 8*. Sanch. *n. 7*. Wiestn. *h. t. n. 36*. Dum autem communitas aliqua voto v.g. jejuniandi ab Episcopo acceptato se obstrinxit, successores voventium, qui illi voto non consenserunt, non obligantur in vi voti illius, sed in vi legis, non quidem à communitate, ut pote quæ in materia spiritali legem ferre nequit, sed ab Episcopo media illa acceptatione ne promulgata ut Suar. *l. c. n. 10. & 11*. Castrop. *l. c. n. 3*. Unde etiam deducitur primo, filios non astringi voto à parentibus, nomine eorum facto ut dum vovent v.g. Filios peregrinatos, ingressuros religionem &c. Arg. *c. licet de voto* non enim censentur facta propria Filiorum promittere, sed ad summum se curatos, ut Filii exequantur; quæ diligentia parentum etiam esse potest materia voti, neque Filii ad hanc executionem obligantur; nisi fortè ipsi consenserint, tunc enim obligabuntur non ex voto parentum, sed ex proprio; cum ille consensus & paterni voti approbatio sit tacitè voti emissio, qui tamen consensus non præsumitur ex sola taciturnitate & dissensu negativo Filii dum pater eo præsentè tale votum emitte deducitur. Secundo eum, qui votum suum ex quacunque causa etiam culpâ propriâ implere nequit, sive id personale sit, sive reale, non teneri alium substituere aut rogare, ut illud impleat, quia hanc obligationem per votum non suscepit, neque executio illius per alium est proprii voti satisfactio. Sic impotens redditus ad peregrinandum non tenetur per alium à se ad hoc rogatum vel conductum peregrinationem peragere, imò nec potest, quia ejus materia est actio & functio persona voventis propria. Item impotens redditus ad donandum calicem promissum, non tenetur ad petendum eleemosynam, unde is conficiatur, cum id dedecet ejus statum, & nunquam ad tam grave quid se intenderit obligare; sed nec ad rogandos amicos, ut calicem nomine suo donent. quamvis dum ita intendit vovens, votum reale implere possit, & debeat per alium. v.g. medio procuratore in eo sensu, ut executio, quæ consistit in exhibitione rei promissæ voventi extrinsecâ, fiat ab alio. Deducitur tertio satis fieri posse voto reali, & si illius fini non satisfiat. Dum v.g. vovit aliquas missas legendas per alium, dato in illum finem stipendio, in quo

casu satisfacit huic voto suo, etsi fini illius, qui erat lectio missarum, non satisfaciat, dum nimirum sacerdos accepto stipendio eas omiserit, quia votum illius non fuit, nec esse potuit de factis legendis cum affectu, sed procurando ealegi medio communiter usitato, quale est datio stipendii. ita Castrop. n. 6.

Quest. 890. An & qualiter obligatio voti transcat ad heredes defuncti.

Resp. Primò: vota merè personalia defuncti non tenentur heredes implere sed eorum obligatio cum persona voventis extinguitur, sequitur ex dictis *quest. precedente*. Potest nihilominus testator obligare heredem ad exequenda illa, quæ ipse voverat, non secus ac ad legata aliqua opera pia v.g. ad peregrinationem; non tamen heredem necessarium, utpote qui gravari nequit in iis, quæ hereditati connexa non sunt; sed voluntarium, & quidem obligatione iustitiæ non nisi, ubi testator sub ea conditione hereditatem concedat, ut votum v.g. peregrinationis nomine suo exequatur, & heredes hereditatem acceptet; cum enim liberum sit testatori eum heredem instituire, potuit id facere sub hac vel illa conditione. ita Sanch. *l.c.c. 15 n. 17*. Laym. *l.c.c. 3 n. 13. concl. 2.* Castrop. *l.c. p. 16, n. 1.* ubi verò testator absolute sine tali conditione concesserit hereditatem, præcepit tamen ei, illam peregrinationem nomine suo suscipiendam, tenebitur solum ad illam ex gratitudine, ut Castrop. *l.c. cum Suar. l. 4. de voto c. 11. n. 3.*

2. Resp. Secundò: obligatio votum reale exequendi transit ad heredem, siue is necessarius siue voluntarius; Nav. *in sum c. 12. n. 56. Less. l. 2. c. 40. dn. 10. n. 65.* Laym. *l.c. n. 12.* Suar. *cit. c. 11. n. 6.* Castrop. *l.c. n. 2.* Arg. *c. ex parte. de cens. lib. l. 2. ff. de pollicitat.* quia defunctus cum emisit votum, obligatus fuit de suis bonis illud exequi; adeòque, si de facto illud executus non fuit, heredes in bonis illius succedens, ejusque personam representans eam obligationem subit. sicut enim succedit in iuribus & actionibus illius, sic & in oneribus, obligationibus hereditati annexis succedere debet, tamen res nulla specialiter sit obligata, quæ tamen obligatio heredis, non est ex virtute religionis & voti; cum ipse non voverit; sed iustitiæ, ex qua adeundo hereditatem obligatur defuncto, ejus vota & obligationes exequi, sed neque potest testator heredem suum ab ista obligatione vota sua realia solvendi liberare, tamen enim in potestate sit heredem instituire, eò tamen instituto, & adita ab illo hereditate, sicut impedire nequit obligationem illius solvendi debita homini, sic etiam nequit eum liberare ab obligatione solvendi, quæ debita sunt Deo; quippe quæ utraque obligatio immediatè nascitur ex aditione hereditatis jure communi sic disponente, adeòque independentè à voluntate testatoris, ita Suar. *l.c. n. 13.* Sanch. *cit. c. 15. n. 28.* Bonac. *Tom. 2. d. 4. q. 2. p. 5. §. 2. n. 12.* Laym. *l.c. n. 12.* Castrop. *l.c. n. 3.* qui tamen cum Suar. id ipsum sic limitat: nisi fortè vovens restringeret votum suum ad vitam suam v.g. dicendo. voveo seu promitto me in vita mea adificaturum Ecclesiam, sin autem non fecero, nolo ad heredes obligationem transire, unde etiam addit; nisi ex verbis manifeste colligatur aliud, credendum esse votum non absolute, sed sub dicta conditione emissum esse.

3. Resp. Tertiò dum votum est mixtum ex reali & personali heredes defuncti tenentur præstare tantum, quod in eo reale est, si id à personali separari possit, & per se seu independentur ab alio promissum est. Nav. *l.c. n. 56.* Sylv. *v. votum. 2. q. 4. d. 13.* Sanch. *l.c. n. 30.* Pirh. *h. t. n. 12.* Wiefn. *n. 41.* sic v. g. si quis vovit militare contra hostes fidei & secum adducturum tres socios in subsidium belli, heredes illius non obligatur proficisci ad bellum, bene tamen ad mittendum tres promissos socios. secus, si promississet illos principali intentione pro comitatu suo secum ducturum; tunc enim, si defunctus non fuisset profectus ad bellum, neque heredes illius tenebitur ad tres milites mittendos. Ita Pirh. *l.c.* de cetero quod hic dictum de herede, etiam locum habet in monasterio, dum id factum heredes voventis ob mortem illius, secus tamen, si heredes factum ob professionem voventis in religione approbata, quippe per quam omnia vota tam realia quàm personalia juxta communiorum extinguntur; vota autem extincta à tempore aditæ hereditatis heredes non tenentur solvere. Qualiter etiam extingui vota, etiam si religiosus velit ea sua professione non extingui contra Bonac. *l.c. n. 7.* censeat Castrop. *n. 8.*

4. Resp. Quarto: quod spectat modum solvendi vota realia & mixta, secundum quod in iis reale est, tenentur ea primò persolvere ita, ut non excedantur vires hereditatis adeòque ex eo tantum, quod solutis debitis & necessariis funeris expensis super est Laym. *l.c. n. 13.* Bonac. *n. 6.* Sanch. *n. 36.* Castrop. *n. 4.* juxta *L. fin. §. 4. c. de jure deliberand.* cum de eo solo testator vovendo aut legando disponere possit. Proceditque id ipsum in conscientia, licet heredes non confecerit inventarium non obstante *civil. fin. §. 12.* obligante heredes non conficientes inventarium ad solvenda defuncti debita, etiam excedentia vires hereditatis; quia hæc dispositio fundatur in præsumptione fraudis, quæ non conficiens inventarium videtur res subtraxisse. Ac proinde hac fraude cessante, cessat obligatio legis, ut Bart. *in l. 1. c. de SS. Eccl. n. 45.* Felin. *in c. 1. si constet n. 44.* Sylv. *v. hereditatis 3. q. 3.* Sanch. *l.c. 37.* Castrop. *l.c. n. 4.* qui etiam addit; esto quod condemnetur heredes, adhuc eum obligatum non esse in conscientia; quia sententia, uti & lex fertur ob fraudem præsumptam. Secundò ita, ut heredi siue ascendenti siue descendenti salva maneat legitima, quippe quæ per debitum voluntarium & merè liberale, cujusmodi est, quod ex voto aut legato pio oritur. Gravari aut diminui à testatore non potest, tamen is tempore, quo vivit, hanc legitimam minuere possit votis, aliisque minutis Eleemosynis, cum, dum vivit, sit dominus illius legitimæ, cujus dominium cessat post ejus mortem. ita Covar. *in c. Si heredes de testam. n. 9.* Sanch. *l.c. n. 38.* Laym. *l.c. c. 3. q. 6. n. 13.* Bonac. *l.c. n. 5.* Castrop. *l.c. n. 5.* Tertiò vota realia solvi non debent ex bonis spectantibus ad coronam regni seu provinciam, quippe quæ sicut aliis donationibus merè liberalibus, ita etiam votis realibus gravari non possunt; sed ex aliis, puta patrimonialibus aut propriis, quæ Princeps defunctus reliquit, & de quibus is pro libitu suo disponere poterat. Pirh. *h. t. n. 14.* juxta *c. 6. h. t.* Quarto vota solvenda post debita iustitiæ. Laym. *l.c.* Bonac. *l.c. n. 16.* Castrop. *l.c. n. 10.* quia Deus non acceptat oblata cum præjudicio juris tertii quæsitæ. Et ante pia legata